

Aleksander Witold Zajączkowski

Etiuda z dzieciństwa

Za oknem wicher i śnieg pada,
W kominku wyje coś i grzmi,
A Mama w pościel mnie układa
Na Ojca czeka, patrząc w drzwi.

Jego kolacja już ostygła,
Czajnik parował już nie raz,
A Mama Ojca wciąż czekała,
I nalewała chlebny kwas.

Widzę, jak on do domu wchodzi,
Zdejmuje okulary wraz,
Do kąta stawia krzywą laskę
I smakowicie pije kwas.

Potem nalewa setkę wódki,
Dzwoneczko śledzia mu w sam raz,
I opowiada opowiadki,
I anegdoty, co nie dla nas.

Potem zaśpiewa: „Lolo, Żuzu,
Dodo, Cloclo, Margot i Fru Fru
Nocą w Maximie czekają mnie,
Rano podpity zacznam dnie.”

A potem buty swe zdejmuję,
I nie wie, czego jeszcze chce,
A Mama Ojca zapytuje,
Czy dzieci będziesz kochać swe?

On nic nie mówi, tylko ziewa,
W kominku trzask, za oknem deszcz.
To dawno było, Ojca nie ma
I sióstr już nie ma, i Mamy też.

I nie ma domu, bo sowiety
Postępowali tylko tak.
Ja postarzałem, ale Mamy
I mego Ojca zawsze brak.

Wilno, 2014 r.

Autor wierszy, Aleksander Witold
Zajączkowski, syn Papy Awy.
Troki, 2014 r.

Modlitwa

do Pana Boga,
Tienri Jarutuwczu
i do Witolda Wielkiego

Cicho modli się stara Kamila
Panu Bogu, by posłał deszcz,
Ziemia sucha na Litwie jak w Krymie,
Nic nie rośnie, ogórki też.

I Wielkiego Witolda prosiła,
Żeby ziemię zasilił deszczem,
Bo to On przywiózł lud karaimski,
Chociaż mnie się wydaje to snem.

Dwie minuty to chyba tak trwało,
Możesz wierzyć, a nie chcesz, to nie wierz.
Z nieba woda spadała, spadała,
Witold posłał na Litwę ten deszcz.

Fale Galwe pokryły się pianą,
A ku niebu modlitwa wciąż szła,
Karaimka przycichła, bo jakby
W wieży zamku ktoś śpiewa i gra.

To śpiewała i grała Biruta,
Jaki piękny ojczysty jej kraj,
I o Wielkim Księciu Kiejstucie,
I że Troki to zielony raj.

